СВОБОДА  SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

РІК XCIII. Ч. 214. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 7-го ЛИСТОПАДА 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, NOVEMBER 7, 1986 No. 214. VOL. XCIII.

Пам'ятайте про Україну!

Д-РА Я. ПАДОХА ПЕРЕОБРАНО НА ГОЛОВУ НТША

Ню Йорк. — У суботу, 25-го жовтня ц.р., відбулися XII Звичайні загальні збори Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці, по яких переобрано на голову д-ра Ярослава Падоха.



Д-р Я. Падох

В год. 11-ій перед полуднем відкрив збори голова д-р Я. Падох, привітавши голів Історично-філософічної секції Василя Маркуся, Філологічної — Василя Лева, Хемічно-біологічно-медичної Романа Осінчука і Математично-фізичної Володимира Петришина. Голова Секції Суспільно-економічної проф. Петро Стерчо був неприявний. П'ятою секцією став Інститут Українознавства. Голова привітав також голів Осередків НТШ в Америці — професорів Мирослава Семчишина з Чикаго, Богдана Романенчука з Филядельфії, як теж Богдана Ясінського з Вашінгтону. Він висловив привіт на адресу трьох інших крайових НТШ у Канаді, Европі й Австралії. Вшановуючи пам'ять померлих, голова згадав на першому місці почесних членів Т-ва: Патріярха Йосифа і проф. Володимира Кубійовича. Звернув увагу, що відійшли вже у вічність всі його попередники на пості голови НТШ в Америці: професори Микола Чубатий, Роман Смаль-Стоцький, Матвій Стахів і Осип Андрушків. Згадав з пошаною останнього голову НТШ у Львові і першого голову відновленого НТШ в Німеччині проф. Івана Раковського. В живих є тільки один почесний член НТШ — Митрополит УПЦ в Америці Мстислав. Опісля відчитав довгий список кількадесяти членів Т-ва дійсних кореспондентів і звичайних, які відійшли у вічність у звітному часі. Згадав теж найбільших перших добродіїв Т-ва — Миколу Данильченка і його дружину Наталю, які пішли назустріч намовам їх приятеля проф. Романа Смаль-Стоцького й дарували Т-ву велику земельну посілість біля Союзівки. Привітав приявну вдову по довголітньому фінансовому секретареві і директорові канцелярії НТША д-р Марію Кобриньску.

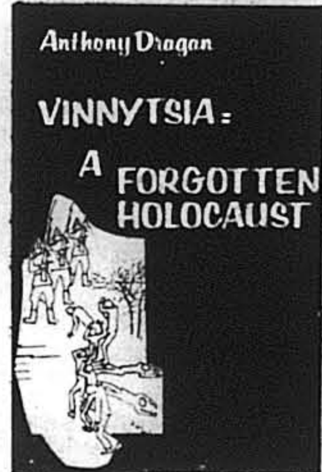
Після того обрано Президію у такому складі: Василь Ленцик — голова, М. Семчишин — заступник, Анна Процик і Б. Ясінський — секретарі; Мандатна комісія: Микола Галів, В. Лев та Іван Головінський (виправдав свою неприявність); Верифікаційна: Богдан Коваль, В. Лев і Б. Романенчук; Статутова: Юрій Старосольський, В. Маркусь, Роман Борковський, Василь Калинович і з уряду: Я. Падох; Резолюційна: В. Маркусь, Іван Кедрин-Рудницький і Леонід Рудницький Номінаційна: Р. Осінчук, голова, В. Маркусь, В. Лев, В. Петришин, В. Ленцик, В. Калинович і Л. Рудницький.

Звітування членів Президії та голів секцій розпочав д-р Я. Падох, який покликався на свою статтю з 6-го числа „Вістей НТШ", що його дістали приявні. Вказав на успіхи і невдачі, вказав на успішний закуп нового дому і його урочисте посвячення з участю вла-

(Закінчення на стор. 4)

Почалася висилка англомовної брошури про Вінницю

Джерзі Ситі, Н. Дж. — Видавництво „Свобода" розпочало висилати передплатникам „Українського Тижневика" англомовну версію брошури про Вінницю авторства св. п. Антона Драгана п.н. „Vinytsia: A Forgotten Holocaust".



Автор брошури, довголітній головний редактор щоденника „Свобода", був очевидцем розкопування масових могил у Вінниці в 1943 р. Український Народний Союз видав цю брошуру — українською й англійською мовами — в рамках своєї діяльности для служби своїм членам і українській громаді взагалі.

Особи, які бажатимуть, можуть вислати на адресу видавництва 5 дол. для покриття коштів, абож затримати книжку безкоштовно.

Брошуру висилається всім сенаторам і конгресменам ЗСА.

Особи, які не є передплатниками „Українського Тижневика", а хотіли б мати англомовну версію книжки можуть замовити її в адміністрації „Свободи".

Вийшло оповідання про родину бобрів

Торонто. — Діти напевно люблять оповідання з життя тварин. З маркою Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді (ОПЛДМ) появилося оповідання про пригоди родини бобрів, які через пожежу лісу мусіли втікати з своїх гнізд і шукати нові оселі.

Під час утечі бобрик Довхохвостий загубився від своєї родини — батька, матері й маленьких бобренят. Батьки дуже журилися долею Довгохвостого. Вони думали, що його певно з'їв якийсь дикий звір. Але Довгохвостий знайшов собі товариша мандрівки бобрика Плюскача й вони спільно поборювали всякі труднощі й небезпеки. Щасливо поєдналися з своїми родинами. На новому місці бобри побудували собі на озері домівки і знайшли сприятливі умови життя.

Це цікаве оповідання, написане англійською мовою авторства Еллис Грю Гелл, свобідно преклала по-українськи Леся Бризгун-Шанта. Ілюстрації виконав мистець-маляр Віталій Литвин. Оповідання призначене для дітей молодшого віку (9-12 року життя).

Адреса перекладача: Lesia Bryzhun-Shanta, 98 Dewson Str., Toronto, Ont. Canada M6H1 H3.

Г. СОЛСБЕРІ ВИПРАВДУЄТЬСЯ

Джерзі Ситі, Н. Дж. — Дискусія на публічній телевізійній станції в ЗСА, яка відбулася під проводом Вілляма Баклі, у зв'язку з висвітленням документального фільму про Великий голод п.н. „Жнива розпачу", викликала широкий відгомін серед української громади. Цей відгомін проявився у формі листів так до В. Баклі, як і особливо також до Гаррісона Солсбері, довголітнього співробітника „Ню Йорк Таймсу", який у дискусії на програмі „Файрінґ лайн" висловлювався про Україну як „Айову Росії", а про Київ як „про рідне місто усіх росіян".

У відповідь на численні листи з протестами, Г. Солсбері виготовив одну форму листа, яку вислав до усіх, що писали до нього. В цій відповіді він вибачається, що не є в силі відповідати індивідуально, бо на це не дозволяє йому час. Підкреслюючи, що листи до нього були виявом глибокого українського патріотизму, Г. Солсбері стверджує, що це позитивний об'яв коли американські громадяни затримують свою національну ідентичність. Він вияснює, що добре розуміє різницю між Росією і Україною і бориться, що назвавши Київ „рідним місто усіх росіян", він хотів підкреслити преважливу ролю, яку це місто відограло в слов'янській цивілізації, культурі та релігії. Своє порівняння України до „Айови Росії" він вжив лише у хліборобському розумінні, а не політичному, як також вислів „Росія" він вживає лише, щоб не повторювати постійно „Совєтський Союз".

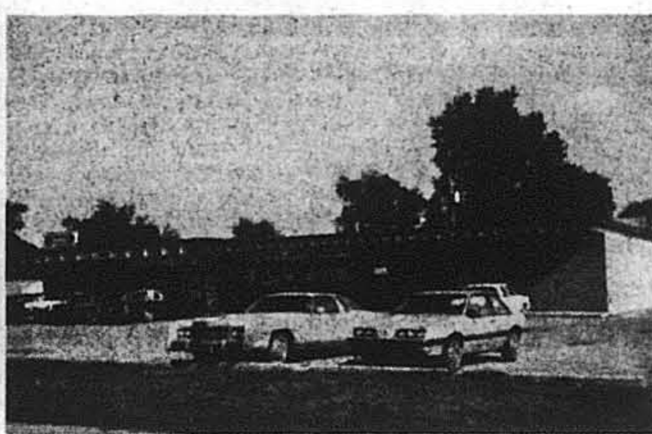
Закінчує свого листа Г. Солсбері ще раз запевненням, що він вдячний за такий широкий відгомін на його участь у телевізійному панелі про фільм „Жнива розпачу", бо він розуміє і шанує почування українців.

АОЛПУ ВШАНУВАЛИ СЕНАТОРІВ Ґ. ГАМФРІ І ДЖ. ГЕЛМСА



У п'ятницю, 24-го жовтня, минув рік часу від невдалої спроби українського моряка Мирослава Медведя „вибрати свободу" в Ню Орлінсі, Ла. В тому йому старалися допомогти численні особи, а в Сенаті ЗСА два його члени, Ґордон Гамфрі і Джессі Гелмс. За їхні заходи організація Американці в Обороні Людських Прав в Україні вшанувала їх відповідними пляketами. На фото вгорі — згадані сенатори з В. Боднаром і М. Демчук після вручення відзначень. Як відомо, справу М. Медведя перевіряє Гельсінкська комісія ЗСА.

СУА в Дітройті закупив дім



Новозакуплений дім СУА.

Воррен, Миш. — Окружна Управа СУА в Дітройті закупила будинок для вжитку своїх членів в центрі недавнього поселення українців на сході міста у Воррені, Миш.

Будинок СУА знаходиться в близькому сусідстві української католицької церкви св. Йосафата, Українського Культурного Центру, Української Кредитівки „Самопоміч" і „Українського села". Недалеко мають свої канцелярії українські лікарі і знаходиться тут також декілька українських промислово-торговельних підприємств.

Новозакуплений об'єкт — це партеровий мурований будинок з прилеглою паркувальною площею.

В новому приміщенні, після його пристосування до вжитку, знайдуть „свій кут" канцелярії Відділів СУА, а також приміститься там збірка народних одягів, ляльок та інших мистецьких предметів.

В ІНТЕРВ'Ю ДЛЯ газети „Ню Йорк Таймс" негритянський пастор Джессі Джексон обвинуватив Південно-Африканську Республіку в загибелі марксистського президента Мозамбіку Самори Машеля в летунській катастрофі. Дж. Джексон сказав, що його твердження про причетність ПАР до загибелі С. Машеля основано на фактах, отриманих від уряду Мозамбіку. Джексон був у Мапуто на похороні марксистського диктатора. Покликаючись на отримані в Мозамбіку інформації, він сказав, що уряд ПАР свідомо відтягнув майже на добу повідомлення про летунську катастрофу і довгий час не надавав допомогу пораненим. „Я маю намір просити авдієнції у президента Роналда Регена, щоб повідомити його про відомі мені факти і попередити, що існує загроза мирові в Африці", — сказав Джексон, на думку якого під загрозою знаходиться життя президента Замбії Кеннета Кавнди і прем'єр-міністра Зімбабве Роберта Мугабе.

РОЗМОВА ШУЛЦА З ШЕВАРДНАДЗЕ НЕ БУЛА УСПІШНА

Відень, Австрія. — У середу, 5-го листопада ц.р., державний секретар ЗСА Джордж Шулц і міністер закордонних справ СССР Едуард А. Шеварднадзе знову зустрілись у Відні, тим разом з нагоди Гельсінкської конференції для справ безпеки і співробітництва в Европі, завданням якої є переглянути чи підписані в 1975 році представниками 35-ох держав угоди функціонують і чи їх не порушує котрась з держав сигнаторів.

Розмова Дж. Шулца з Е. Шеварднадзе була вже заздалегідь заповіджена і приготована і у політичних колах її трактували, як продовження розмов в Рейкявіку, Ісляндія, між президентом Роналдом Реґеном і совєтським лідером Михаїлом Ґорбачовим. Розмова тривала три години і відбувалась у приміщенні американської амбасади у Відні. Атмосфера під час переговорів була погідною не зважаючи на те, що кілька годин раніше вони, тобто Шулц і Шеварднадзе, атакували один одного на форумі Гельсінкської конференції за права людини і взагалі справи третього кошика Гельсінкських угод, які включають усі гуманітарні справи і контролю зброєння, а совєтський міністер додатково закидав Адміністрації Р. Реґена „незацікавленість" справою роззброєння, зменшенням стратегічної нуклеарної зброї, а зокрема ракет далекого і середнього засягу, бомбовиків тощо.

Під час приватної зустрічі Шеварднадзе, намагався штучно викликати погідну атмосферу і навіть запитував Шулца чи він вже виступав на пленарній сесії конференції, хоч кожний знає, що він сидів у третьому ряді від головного подіюму і уважно слухав промови державного секретаря ЗСА.

Після довгої розмови Шулца і Шеварднадзе, довші розмови велися ще між офіційними представниками Державного департаменту ЗСА і особами з міністерства закордонних справ, які розглядали кожну порушену їхніми шефами справу в деталях і робили заключення. З американської сторони брали участь Розанна Л. Рігвей, асистент державного секретаря для европейських і канадських справ, і Пол Ніці, головний дорадник у справі контролі озброєння. Із совєтської сторони брали участь: Віктор П. Карпов і Александер А. Безсмертних з міністерства закордонних справ.

Після закінчення сесії спеціялістів Е. Шеварднадзе заявив, що СССР не підпише договору про обмежену редукцію стратегічної нуклеарної зброї, хіба він буде частиною цілости. Він також критично висловився на адресу французької делегації, яка не схвалює домовлености між Р. Реґеном і М. Ґорбачовим в Рейкявіку Очевидно, головною справою, як завжди під час зустрічі американських і совєтських представників, була проблема оборонної стратегічної ініціятиви Р. Реґена, „зоряна війна", чи космічна зброя.

В загальному, — кажуть політичні спостерігачі, — розмова Дж. Шулца з Е. Шеварднадзе не була успішною. Її скоріше можна зараховувати до рутинованих розмов політичних лідерів, які посміхаються до себе, але з наради виходять з порожніми руками. Не визначено чергової зустрічі, не устійнено рамок евентуальних майбутніх переговорів, не зважаючи на те, що Шеварднадзе на закінчення нібито мав сказати, що „двері до дальших переговорів у справі нуклеарної зброї відкриті", але мало було таких, що у ці „відкриті двері" повірили. Була мова також про цілковиту ліквідацію нуклеарної зброї на протязі 10 років, мовляв на таку форму роззброєння поголились лідери в Рейкявіку, але така заява ще більше скомплікувала переговори, які можна назвати політичною невдачею.

У ВІДНІ РОЗПОЧАЛАСЬ ГЕЛЬСІНКСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ

Відень, Австрія. — У вівторок, 4-го листопада ц.р., тут розпочалась чергова Гельсінкська конференція, чи радше конференція у справах безпеки і співробітництва в Европі, у якій беруть участь міністри закордонних справ держав-сигнаторів Гельсінкських угод, підписаних, як відомо, в 1975 році 35-ма державами світу, в тому числі З'єднаними Стейтами Америки, Канадою і Совєтським Союзом.

Европейські представництва, які охоплюють майже усі держави, крім Альбанії, надіються, що віденська конференція стане свого роду помостом для продовження розмов між делегаціями ЗСА і СССР у справі редукції стратегічної нуклеарної зброї, зокрема ракет середнього засягу і далекого засягу, бо з цією метою державний секретар ЗСА Джордж Шулц поїхав до Відня, щоб там продовжувати з міністром закордонних справ СССР Едуардом А. Шеварднадзе розмови започатковані в Рейкявіку, Ісляндія. Ані Вашінгтон, ані Москва, як виглядає, не бажають перервання діялогу і узгіднення, яке наступило в Ісляндії між президентом Роналдом Реґеном і совєтським лідером Михаїлом Горбачовим.

Розмова Шулца з Шеварднадзе відбудеться у приміщеннях американської амбасади у Відні, хоч політичні спостерігачі не надіються на великі успіхи в розмовах, хочби тому, що комуно-московська імперія, зглядно її засоби масової інформації, знову розпочали пропагандивну атаку на політику Р. Реґена і його Адміністрації, хоч сама продовжує накопичувати зброю і амуніцію в Центральній Америці та інших країнах світу, готуючись до розправи з американськими впливами у світі.

Слідом за Дж. Шулцом і офіційною американською делегацією, поїхали до Відня також дисиденти: Юрій Орлов, недавно прибулий з СССР політичний в'язень, колишній голова Московської Гельсінкської Групи, який був включений до американської групи, як гість, щоб його присутністю підкреслити у Відні відсутність пошанування прав людини в Совєтському Союзі, як також інші особи пов'язані зі справами гельсінкських постанов в гуманітарних ділянках. Офіційно до делегації ЗСА входять також дві людини українського походження, а саме адвокат Юліян Куляс, і Орест Дейчаківський.

Виступаючи у першому дні нарад, міністер закордонних справ Франції Жан Бернард Раймон вказував на дві небезпеки, які можуть виникнути з переговорів між Р. Реґеном і М. Ґорбачовим: перша це переговори тільки між двома державами, нехай і надпотугами, а друга частинна погодженість на відтягнення усіх ракет середнього засягу із Західньої і Східньої Европи. На його думку така домовленість може захитати баланс сил і порушити безпеку Західньої Европи, коли враховувати, що СССР має велику перевагу у звичайній зброї і війська на европейському континенті. Він, додатково, порушив проблеми прав людини в комуністичних країнах.

Також британський міністер закордонних справ Джефрі Гов віддав належну пошану академікові Андрєєві Сахарову за його тверду поставу в обороні прав людини.

Шведи нарікають на підслухові апарати в Москві

Москва. — Приміщення шведської амбасади в Москві обложене електронічними підслуховими апаратами від самого початку його відкриття в 1972 році. Частину тих апаратів відкрили тепер шведські будівничі, які перебудовували одне крило будинку, — заявив офіційний речник міністерства закордонних справ Швеції.

Крайове пресове агентство заявляє, що уряд Швеції, перед у якому ведуть соціяльні демократи з іншими дрібними партіями, вислало до міністерства закордонних справ СССР гострий протест проти підслуховування розмов в амбасаді, яке триває майже 15 років. Совєтські „майстри" зуміли підкласти підслухові апарати майже у цілому будинку так, що фактично треба б знищити цілий будинок, щоб позбутися всюди присутніх „вух КҐБ".

Подібну проблему, — кажуть політичні спостерігачі, — має амбасада З'єднаних Стейтів Америки та багато інших західніх дипломатичних станиць.

У СВІТІ

ДИПЛОМАТИ ЗСА закинули думку, що їм вдасться переконати представників Совєтського Союзу про потребу зменшення звичайної зброї і війська в Центральній Европі. Напередодні нових розмов між представниками Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО) і Варшавського Пакту західні делегації заявляють, що вони зроблять ще одну і може останню спробу договоритися з совєтським бльоком, але ніхто не робить собі жадних ілюзій, а радше переконані, що зменшення армії і зброї від Атлантику аж до Уралу, це утопія.

РЕЧНИКИ ПОВСТАНСЬКОГО руху в Нікараґуа заявили, що незабаром вони розпічнуть передавати в більшості еспаномовні передачі до Нікараґуа з невідомої території. На їхню думку нікараґуанський нарід непоінформований достатньо про політику і диктаторські практики сандіністів і хтось їм про це повинен сказати, — заявили представники „контрас". Очевидно, Адміністрація президента Роналда Реґена, буде підтримувати такі передачі у програмі допомоги для „контрас", схваленої недавно обидвома палатами Конґресу ЗСА.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ГРОМАДЯНИН Юджін Газенфас, який врятувався під час летунської катастрофи над територією Нікараґуа і попав в полон до сандіністів, заявив на суді, що ні один з американців, з якими йому доводилось працювати не були аґентами Сі-Ай-Ей. Він признався в тому, що знав про ладунок зброї на літаку, призначеної для повстанців „контрас", але його роля звичайного працівника і допоміжного летуна на тому кінчалася.

ПЕРЕГОВОРИ МІЖ делегаціями Пакістану і Афганістану у справі виведення совєтських окупаційних військ з Афганістану, не принесли досі жадних успіхів, не зважаючи на посередництво Організації Об'єднаних Націй, яка намагається якось полагодити афганський конфлікт, який стоїть на перешкоді полагодження інших проєктів ОН. Представник Пакістану Сагабзада Яґуб Хан запропонував уже сьому з черги резолюцію про виведення совєтських військ, але мабуть й цього разу тієї резолюції не приймуть комуністи Афганістану. Зрештою вони й не можуть її прийняти без згоди Москви, — кажуть політичні спостерігачі.

ПІСЛЯ ДВОХ ДНІВ перерви, чи перемир'я, між мусулманами-шіїтами і палестинцями, в Ливані знову розпочалися бої, тим разом в південній частині Бейруту, де сконцентрована більша кількість палестинців і де вони мають свої вишкільні табори для молодих вояків. В першому дні боїв, які розпочалися вранці у вівторок, 4-го листопада, загинуло п'ять осіб, а 22 були поранені. Крім того артилерійські стрільна і міномети знищили декілька будинків, яких і так є вже небагато непошкоджених у Бейруті.

В АМЕРИЦІ

КОЛИШНІЙ ПРЕЗИДЕНТ Джиммі Картер, який робить поїздку по країнах Азії, відвідав табір для афганських втікачів, що знаходиться недалеко від Пешавару, Пакістан. На зустрічі зі старшинами афганців Дж. Картер висловив надію, що зможе побувати в Афганістані, коли країна стане вільною. Колишній президент перебуває в Пакістані як представник міжнародної громадської організації, що займається будівництвом шпиталів.

ПРОКУРАТУРА САН ФРАНСІСКО попросила суд тримати у в'язниці без закладу 33-річного каліфорнійця Аллана Джана Дейвиса, заарештованого недавно за спробу продати совєтським аґентам секретні інформації про діяльність розвідки американської повітряної фльоти. Однак суддя Фредерик Велфен заявив, що хоч обвинувачення проти заарештованого досить поважні, мова в даному випадку не йде про „шпиґунство високого полету, з яким нам довелося мати справу в останні роки". Тому суддя призначив А. Дейвисові заклад у висоті 200,000 долярів. Адвокат заарештованого повідомив, що батьки Дейвиса внесуть за нього заклад.

АМЕРИКАНЕЦЬ ДЕЙВИД ДЖЕЙКОБСЕН, звільнений в Ливані минулої неділі після 17-місячного полону, зустрівся зі своїми дітьми. Дочка колишнього закладника Даян з чоловіком і його сини Ерік і Пол з жінками майже годину розмовляли з колишнім закладником в одній з кімнат шпиталю американських військово-повітряних сил в Західній Німеччині. Потім Д. Джейкобсен вийшов на балькон шпиталю разом з дітьми і відповідав на запитання репортерів. Появився він перед репортерами під звуки пісні про надію на швидку зустріч, текст якої написали його сини. Урядові чинники ЗСА досі не знають, чому „Ісламський джігад" вирішив звільнити Джейкобсена. Є чутки, що найближчим часом ще два закладники можуть бути звільнені.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Збереження обличчя

У передвоєнній і сучасній Европі не знали і не знають такого вислову і його людського та політичного значення. Але у первісних автохтонів Америки, в індіян і, здається, у деяких далекосхідніх народів збереження чи затрата обличчя — це питання життя і смерти.

Коли в індіян хтось із поміж них втратив обличчя, то автоматично він підпадав строгішому остракізмові аніж остракізм із античної Греції, коли такого винуватця бойкотували і проганяли з кордонів держави. В індіян бойкотували таку людину всі члени родини, всі члени племени і єдиним виходом для особи ,,без обличчя" було самому відібрати собі життя Втрата обличчя — це простою мовою компромітація чи дискредитація.

У міжнародній політиці цей староіндіянський вислів інколи має застосування. Коли два противники рішають замиритися і мають добру волю та ведуть чесну гру, вони дбають про те, щоб їхня компромісова злагода не означала для нікого з них втрати обличчя — це було б тоді, коли б будь-якій із тих сторін могли закинути, що вона скапітулювала. Бо капітуляція — це політична і моральна програ, це дискредитація в очах рідного суспільства. Конкретний приклад: коли Міхаїлові Ґорбачову — очевидячки під натиском КҐБ — страшенно залежало на тому, щоб видістати арештованого в Америці совєтського шпигуна—,,дипломата" Ґеннадія Захарова, то Ґорбачов погодився на виїзд із СССР не тільки арештованого американського журналіста Ніколаса Данілова і його дружини, але добавив туди також в'язненого дисидента Юрія Орлова та ще й в'язненого фізика Дейвида Ґолдфарба, якого арештували і заслали тому що відмовився заграти ролю провокатора супроти Данілова.

Це не були аж ніяк якісь благородні, шляхетні жести з боку Ґорбачова, відповідального перед Політбюром. Він і його дорадники знали, що президент Реґен опиниться під обстрілом гострої критики, що він перевів виміну схопленого на гарячому совєтського шпигуна за невинного американського журналіста, і що Реґенові грозитиме ,,втрата обличчя" за такий гнилий компроміс. А Кремлеві залежить на дальших переговорах із Роналдом Реґеном, бо в Совєтському Союзі люди — і звичайні громадяни і члени Політбюра — так само не хочуть війни, як всі люди в Америці, і совєтського партійно-державна верхівка здає собі справу з того, що страшна теперішня економічна криза в СССР не дозволяє на продовжування перегонів у зброєнні.

Ніхто у світі не вірить у добру волю кремлівських володарів, але ті кремлівські володарі знають, що небезпечно перетягати струну у панівній в СССР нужді, у відсутності предметів першої потреби, і що не можна так собі вкинути до коша врочисту заяву Ґорбачова, коли він переймав владу, що першенство в його політиці матиме направа економічної ситуації у СССР. І тому Ґорбачов знав, що йому не вільно наражати на ,,втрату обличчя" американського Президента, що не вільно вимагати від Реґена, щоб той капітулював, бо він не скапітулює, а треба піти назустріч у тій виміні в'язнених людей.

Де тут зв'язок з українською проблематикою в ЗСА? Дуже ясний і простий. Якщо в переговорах між УККА і УАКРадою дійшло вже — завдяки останнім заходам Владики Василя Лостена — до такого ступеня порозуміння, що єдиною спірною справою залишилася назва однієї спільної репрезентаційної організації, замість теперішних двох, то треба такої нової назви на те, щоб вона собою символізувала і доказувала, що тут не було капітуляції ні одного із двох суперників-партнерів, а був здоровий компроміс і була чесна гра. І тому й не треба чекати ще два роки до звичайного ХУ Конґресу українців в Америці, а поладнати спір за півгодини за спільним столом, із прийняттям нової назви та узгідненими вже змінами статуту і скликати Надзвичайний Конґрес спільною організаційною комісією. Це був би добрий дарунок українській вільній громаді і дорогій усім нам Україні.

ІННЕСА ФЛЕРОВА, нарешті переборовши усі совєтські еміґраційні труднощі і бюрократизм, покинула 3-го листопада ц.р. Совєтський Союз і виїхала до Ізраїля. Вона все ще надіється, що зможе допомогти рідному братові, який страждає на левкемію і лікарі роблять усі заходи, щоб втримати його при житті.

Олександер Домбровський

СВЯТКУВАННЯ ТИСЯЧОЛІТТЯ БЕЗ ТРУДНОЩІВ

У ,,Свободі" з 23-го вересня ц.р. появилася стаття д-ра Миколи Бараболяка п.з. ,,Ще про труднощі зі святкуванням тисячоліття" як дискусійний голос у зв'язку зі статтею знавця канонічного права о. д-ра Мелетія Войнара п.з. ,,Наше приготування до Тисячоліття Хрищення України" (,,Свобода", 28-30-го серпня ц.р.), де згаданий знавець каноніст реферує важливіші точки з канонічного права, які дають можливість спільного користання при приниманні деяких Тайн від священиків обох Церков. Це є удогіднення у канонічному аспекті, які мали б влегшувати можливість спільного святкування Тисячоліття духовними представниками й вірними наших обох традиційних Церков.

Треба привітати добру волю й бажання о. Войнара послужити своїм знанням з ділянки канонічного права в цілі зреалізування нашого наближення до спільного відзначення великого ювілею в дусі єдности й тих спільних церковно-літургічних виявів, які є можливі в рамках канонічного права. Наскільки згадані удогіднення канонічного аспекту матимуть практичне застосування при намаганнях спільного відзначення Тисячоліття, покаже недалека майбутність. Але досвід минулого заставляє нас бути обережними й реалістами.

Одна справа користати з тих удогіднень у вузьких межах міжпарафіяльного життя, коли одиниці хочуть користати з духовної обслуги в наглих потребах або з уваги на близькість священика іншого віроісповідання, а зовсім інша справа, коли мова про ювілей Тисячоліття, пов'язаний із комплексами складної проблематики довговікових історично-традиційних, еклезіологічно-догматичних та культурно-психологічних ускладнень. Знавець політичних наук М. Бараболяк не є без рації коли до згаданих проблем і ускладнень додає ще й політичний фактор, бо політика — це дуже широке поняття, яке своїми впливами засягає церковне життя.

Мусимо виказати максимальне зрозуміння для наших православних братів, насторожения яких, нехай і не щирі, але не все глибоко продумані вияви з протилежної конфесійної сторони, є в історично-традиційному та церковно-культурно-психологічному аспекті зрозумілі після довговікових мартирологічних переживань і потрясень, що їх зазнала серед частого упокорення Українська Православна Церква під історичним возом незавидної московської, польської, а в останньому московсько-совєтської кормиги. Її відродження у діяспорі — це подиву гідний феномен нескореного українського духа, спрагненого свобідного розвитку в умовах вільного життя та природного гону до розквіту в майбутніх рамках української державности. М. Бараболяк дивиться на Схід через призму сучасної дійсности, але забуває про світлі культурні традиції візантійського Сходу, який навіть після упадку Константинополя блискотів сяйвом візантинізму аналогічно до Геллади, що навіть після завоювання її Римом сіяла своєю культурою. Рим завоював її мілітарно своїми залізними леґіонами, а вона його — духово-жемчугами з обильної скарбниці своєї довговікової культури.

Погляди нашого фахівця в домені політичних наук цікаві, навіть вдумливі, але не раз дискусійного порядку. Далеко не все можна розглядати виключно з позицій політичних критерій думання. Але вже абсолютно неприємливим після цікавих думок М. Бараболяка є його порада ,,готуватись до Тисячоліття як культурно-національного досягнення", отже, як виходить з контексту, без релігійно-церковних виявів відзначування. Якщо ми маємо обмежити наші святкування ювілею Тисячоліття офіційного християнства в Україні виключно до аспекту ,,культурно-національного досягнення", то чим властиво наші відзначування будуть суттєво різнитися від таких же московсько-совєтських? Це ж буде майже таке саме відзначування 1000-ліття християнства без Христа, як у Совєтському Союзі. Тут наш працівник пера пішов задалеко. Як український Божий люд може святкувати капітальний ювілей християнства без ...Христа? М. Бараболяк не взяв до уваги тієї можливости, що можна відзначити спільно Тисячоліття без буквоїдних уточнювань історично-традиційних, церковно-канонічних і ієрархічних понять та пріоритетів, без політично-спекулятивних формувань і церковної дипломатії, а зате в дусі Христової любови, терпимости і єдности. Чим далі в ліс, тим більше дерев. Чим більше конфронтуємо історично-ідеологічно-культурні світи обох наших традиційних Церков на тлі минулого й сучасного та крім

(Закінчення на стор. 3)

Юрій Р. Рибак

ДОВКОЛА ЧАШІ АМЕРИКИ

Пишно оздоблений глечик вікторіянського стилю, ваги 134 унцій срібла, що звали його Чашою Сто Гіней (гінея — одиниця давньої англійської монети) зовсім несподівано здобули у 1851 році американські яхтарі і подарували його Нюйоркському яхтовому Клюбові, де й перейменовано його на Чашу Америки з постановою, що кожний яхтовий клюб у світі може кидати виклик... З великим успіхом ЗСА обороняли свою чашу аж 24 разів, що є найдовшою неперивністю в історії спорту. Та це скінчилось, бо в 1983 році австралійці забрали її із собою додому. А тому, що перегони яхтами повторяються щотри роки, цьогорічним господарем і оборонцем є саме Австралія. Місцем змагань вибрали австралійці води Індійського океану, де панують сильні вітри і високі хвилі, недалеко від західнього побережжя Австралії з місцевостями Перт і Фрімантл.

Участь беруть дві головні групи, а це: визовники та оборонці, а заки прийде до остаточного вирішнього змагу між двома лише суднами в часі від 18-го до 25-го січня наступного року, елімінації уже почались 5-го жовтня ц.р. У них виступають 12 клюбів із таких країн як: Англія, Франція, Італія, Канада, Нова Зеляндія та ЗСА. Офіційним оборонцем чаші буде переможець із чотирьох австралійських клюбів.

Американці вважають, що з хвилиною коли вони втратили Чашу Америки, тим самим робом вони втратили не лише найважливіший трофей світу для своїх вітрильників, але і довготривале джерело американської гордости. Тому жадоба нового здобуття чаші є велика і в змаганні беруть участь шість клюбів. І хоча існує позитивне рішення і велика посвята, то, одначе, без фінансової бази не можна б було перевести задуму у дійсність. Тож й цікаво — бодай дуже загально — затриматись над участю у цих змаганнях — американців.

Із загального бюджету можна довідатись, що евентуальне здобуття чаші коштуватиме американців коло 65 мільйонів долярів, із чого майже три четвертих їде на конструкцію судна, його будову і підготову дружини, а решта на транспорт, адміністрацію, забезпечення, рекляму тощо.

Участь може брати лише однощоглове судно, що відповідає складній 12-метровій формулі, яка охоплює комбінацію оптимальних величин як довжина, ширина, висота щогли, вага. До цієї праці заанґажували най більше знаних конструкторів. Це, мабуть, рішальне завдання, свою бо перемогу австралійці завдячують якраз інновативному впровадженні т. зв. Winged Keel (крилатий кіль) — для пояснення: кіль — це основний трюм, на якому будується кадовб судна.

При самій же будові судна не можна примінювати принципу масової продукції а тут кладеться вимоги — прецизійної праці і точної перевірки матеріялу. Слід тямити, що судно мусить бути можливо якнайлегшим і тому кожне його обтяження мусить мати без оглядне оправдання.

Дуже інтересним явищем є сама дружина та її капітан, які є корінною основою перемоги, завдяки їхній праці, знанню і фізичній витривалості. Коли ж взяти спортовців олімпійських ігрищ, то вони тренують стільки само років і змагаються з цим самим ступенем постанови, що дружина за Чашу Америки. Для олімпійців вершок готовости, звичайно, обмежується до трьох днів, під час коли ця готовість для команди судна простягається на чотири з половиною місяця! А тому, що це майже неможливе дружина наставляє себе на час критичних останніх шість тижнів. Команда тренує дуже сильно на протязі повних трьох років отримуючи по 70 долярів тижнево на особу. Отже, тут властивим мотивом учасника не є матеріяльне добро, а почування самовдоволення, гордости і осягнення цілі. Уже сама участь дає вдоволення і залишає почування гордости на все життя.

Але вертаючись до бюджету, точніше передбачених приходів. Звідки ж приходять гроші на покриття коштів? Більш як половина фондів — це датки приватних осіб, решта — це висліди з цією ціллю зорганізованих синдикатів, які стараються втягнути американський бізнесовий світ, як теж випуск різних пам'ят кових річей, так званих сувенірів.

Яхтовий спорт — це спорт багачів і еліти, яка ,,аристократично зацікавлена майстерністю на морі". Не кожний може бути членом клюбу і мати судно. Тому і цього роду змагання мають посмак елітарности і втішаються зацікавленням лише вибраної групи. Незалежно від цього клюби вважають, що здобуття престижевої чаші може стати економічним підйомом їхньої околиці, наприклад, чикагський клюб обраховує, що здобуття чаші могло б принести один більйон долярів з додаткової туристики і різних імпрез. Знову ж ця небуденна подія з Австралії, здається зрушила, почуття гордости цілої країни, при чому відкрились двері для великих приходів, бо її західне побережжя стає знане для туристів, а з цим — сподіються півтора мільйона відвідувачів у тому 250,000 самих американців.

Ось і приклад на це, де ідею і посвяту одиниць використовують для власного доходу різні підприємства з метою заспокоїти потреби тих, які це бажають. Теж датки і витрати багачів не зовсім економічно втрачені, з цього бо користають інші. Словом навіть ,,викинений гріш" — продуктивний і творить економічні добра.

Богдан Певний

ПАМ'ЯТІ МИСТЦЯ

I.

У Філядельфії, в Українському Освітньо-Культурному Центрі, у днях 24-го-26-го жовтня 1986 року старанням пластового плем'я ,,Перші стежі" відбулася виставка праць видатного мистця Якова Гніздовського. Були виставлені його дереворізи, олійні картини та килими — разом 84 експонати.

Виставка відбулася напередодні річниці, коли українська громада востаннє прощала свого мистця.

Дозвольте поправитись — напередодні річниці того понурого, дощового дня, 8-го листопада 1985 року, коли ми були свідками складення у нішу кам'яної стіни катедри св. Івана Божеського в Ню Йорку урни з попелом тлінних останків Якова Гніздовського. Бо самого Гніздовського — мистця ми не прощали — він лишився серед нас, живий як і колись у своїх творах.

Старовинні індійці вірили, що людина жива, доки вітер не завіє її слідів. Сліди Гніздовського — його мистецькі твори ще надто свіжі щоб їх оцінювати з перспективи вітру-часу, але вже за фізичного життя мистця ми були свідомі цупкости його місця в ієрархії майстрів нашого мистецтва.

Якось так сталося, що мені довелося раніше познайомитися з працями Гніздовського, а тільки згодом, за шість років, з самим мистцем. Ці хто мав змогу особисто знати Гніздовського, напевно згодиться зі мною про особливу одність прикмет Гніздовського — людини з його творчістю у її жестах і сюжеті, педантичній прецизності, лаконічності, стриманості, простоті, скромності, інтелектуальності та особливому, характеристичному гуморі.

Мистецтво має багато облич і те що бачимо та переживаємо, великою мірою залежить від нас самих — від нашої готовости сприймати. Тому вартість того ж самого мистецького твору різна для кожного з нас, так як по-різному кожен з нас сприймає мистецтво на основі своїх власних вражень і переживань.

Як я вже згадав, з працями Гніздовського я зустрівся перед тим заки познайомився з самим мистцем.

Було це 1948 року в Західній Німеччині, у Баварії, в маленькому містечку Ваєрн, де я тоді пластував юнаком. Наш пластовий табір розбив шатра поблизу гори на полонині якої, у забудовах німецького фільварку поселилися скитальці різних національностей. Саме там, у їдальні відбулася мистецька виставка у якій брало участь декілька українських мистців. З їхніх творів найбільше мені запам'яталися дереворізи Гніздовського ,,Ліс" та ,,Молодість і старість".

Чому? — часто запитував я себе.

Мабуть, в першу чергу, завдяки беззакидній чистоті технічного виконання таки рідкісного тоді у мистців, що були приневолені жити і творити у невідрадних обставинах перехідного, повоєнного стану. Але, скоріше усього, основним був інший, складніший аспект — неконформізм Гніздовського.

Неконформізм? — спитаєте. Адже ж творчість Гніздовського ніколи не грішила радикальністю! Навпаки, вона завжди була поміркованою, продуманою, без будь-якої припадковости.

Коли я згадую неконформізм, то маю на увазі неконформізм супроти наших самонакинених, написаних обмежень у загороді яких мав би цвісти єдиний національний стиль. Такий стиль, у порівнянні до інших галузей образотворчого мистецтва, був близький до осягнення саме у графіці завдяки велетенському впливові Юрія Нарбута, не без відповідного вкладу Василя Кричевського і Нарбутових учнів Павла Ковжуна і Роберта Лісовського, та ближчих до нашого часу Святослава Гординського і Миколи Бутовича. Нарбут одягнув нашу графіку в остостайні уніформи, в яких вона промаршувала 50 останніх років, як в Україні, так і в діяспорі, та нема де діти правди вивів її з нетрів глухого провінціялізму.

Саме тоді я починав розсмаковувати Нарбутів вклад в українську графіку і розрізняти джерела, з яких Нарбут черпнув її притаманні риси, коли Гніздовський показав, що в нашій мистецькій будові можуть бути ще інші двері, дарма, що у нього над ними тоді ще тяжіло захоплення Дюрером. Для проєкції майбутнього Нарбут вважав за необхідне розглянутися в минулому — в оформленні книги Касіяна Саковича ,,Вірш на жалосний погреб гетьмана Петра Конашевича Сагайдачного", ,,Тріоді постної", ,,Євангелія учительного" і трохи пізнішої творчости великих наших майстрів естампу Леонтія і Анатолія Тарасевичів, Івана Мігури, Григорія Левицького-Носа, Івана Ширецького та інших. Натомість Гніздовський волів спиратися на свій европейській досвід і тільки пізніше звернувся до мініятюр ,,Радзивіловського літопису", ілюструючи дереворізами ювілейне видання ,,Слова о полку Ігоревім" і то мотивуючись радше сюжетом, який вимагав посмаку старовини.

Таке ж, і то ще з більшим наголосом, можна сказати про оформлення самої букви. Нарбут створив свою прославлену азбуку, спираючись на козацький скоропис з усіма його барокковими атрибутами, а Гніздовський будував букву на чисто естетичних і каліграфічних початках. Він оформив у той час до сотні книжок. Для прикладу треба згадати хоча б повісті Віктора Домонтовича ,,Доктор Серефікус" і ,,Без ґрунту".

З Гніздовським я познайомився особисто на його першій самостійній виставці в ґалерії Еґґлестон в Ню Йорку 1954 року. Виставлені були олійні картини, кераміка і малих розмірів скульптура. Хоч на виставці не було зовсім станкової графіки в його картинах найпомітнішими були графічні елементи — виразні контурні лінії, заповнені одностайним кольором площини без жоднісінької малярської модуляції. У нас коли процвітав абстрактний експресіонізм його одчайдушні спроби іти у крок з оточенням нагадували скоріше всього протест проти дійсности, участь у якій була йому неприродною. Він починав у безпредметному світі від сюжету, форми, хоч старався їх збіднити, приховати. Навмисне занедбав натуралістичний спосіб малювання питомий йому з років у Німеччині, яким здобув там чималий розголос — його картина ,,Скитальці" 1946 року, чи не єдиний показний твір, що розказує про пройдену нами епопею. Найвідоміша з його картин виставлених в ґалерії Еґґлестон — це спрощені, майже символічні ,,Відпочиваючі вівці".

Закінчення буде.

З України про Україну

ЮВІЛЕЙ ПИСЬМЕННИКА

У серпні ц.р. минуло 150 років з дня народження українського письменника Олександра Кониського (1836-1900), який, за висловом Івана Франка, мав талант ,,не глибокий, але надзвичайно рухливий і ріжносторонній". Він був і новелістом, і повістярем, і поетом, і драматургом, і публіцистом, і сатириком, і критиком, і перекладачем — переклав українською мовою майже всю прозу Шевченка, писав також статті з економіки, педагогіки, права. О. Кониський був одним із фундаторів заснування у Львові Наукового товариства ім. Шевченка, разом з І. Франком розробив його статут. Не всі знають, що Кониський написав біографію Шевченка, яка вийшла друком двома мовами: у Львові українською і в Одесі російською. Тогочасна критика прихильно зустріла ці видання. Біографію Шевченка українською мовою І. Франко назвав ,,дуже гарною і докладною, найдосконалішою з усіх, які досі були присвячені життю великого українського Кобзаря", підкресливши, що нею Кониський ,,поклав найкращий пам'ятник і Шевченкові, і собі самому". Київське видавництво ,,Дніпро" випустило до ювілею О. Кониського однотомник ,,Вибрані твори", куди увійшли його кращі оповідання та повісті.

ІНСТИТУТОВІ — 30 РОКІВ

Нинішній навчальний рік для Тернопільського медичного інституту є ювілейним. 30 років тому вперше відчинилися двері цього вищого навчального закладу. І якщо тоді до зайнять приступили 624 студенти, то нині тут вчиться майже вчетверо більше юнаків і дівчат. За роки існування медичний інститут підготував 8,000 лікарів, які працюють в різних частинах країни. Найближчими роками тут передбачено відкрити три нові катедри — поліклінічної допомоги, клінічної хірургії та санітарної статистики.

ПРИЛІТАЙ, ЛЕЛЕКО!

З сумом проводили в теплі краї родину лелек гуртківці Фастівської станції юних натуралістів, розташованої на території міського ботанічного саду. Відлітали птахи з штучного місця гніздування, яке спорудив для них на високій тополі, скориставшись старим дерев'яним колесом, дошками і хмизом, директор станції В. Дмитренко, один із переможців кампанії ,,Лелека". Проведена вона на Київщині обласною організацією Українського товариства охорони природи, студентською природоохоронною дружиною Київського університету і катедрою зоології з метою привернути увагу широкої громадськости до долі зникаючого птаха, відродити давню традицію влаштування для нього штучних місць гніздування. Майбутні біологи Київського університету взяли під охорону гніздування птахів у Київській области. Проведена з їх ініціятиви операція ,,Лелека" розрахована на кілька років. У плянах — створення музею лелеки. З наступної весни щорічним стане веселе шкільне свято-карнавал ,,День зустрічі лелек".

СИН ПОЕТА — ВИНАХІДНИК

Видатному поетові Павлові Грабовському присвячено немало художніх творів. Згадати хоча б романи Миколи Сиротюка та Миколи Строковського. В увічнення образу поета внесла свій вклад і його невістка Лідія Грабовська, яка нині живе у столиці Киргизії місті Фрунзе. Її повість ,,До мети" було видано в Києві незадовго до 100-літнього ювілею письменника. Тепер Лідія докінчує повість про сина поета, свого чоловіка — талановитого винахідника Бориса Грабовського. Найбільше місця в ній відведено рокам, коли син поета працював над апаратом електронно-променевого способу передачі і прийому зображення на відстань, який застосовується в електронній телевізії — одному з виликих відкриттів XX століття.

ЦІКАВА ЗНАХІДКА

Одеський археологічний музей поповнився ткацьким верстатом, якому 4,000 років. Археологи виявили біля села Олександрівка гляні самопрядки і кам'яну підвіску, які, на думку вчених, відносяться до раннього періоду трипільської культури. Знахідки дали змогу археологам зробити висновок, що в кінці V — на початку III тисячоліть до народження Христа у трипільців — перших хліборобів на півдні України — була розвинута й така виробнича ділянка як ткацтво.

ДОМАШНІЙ ЗВІРИНЕЦЬ

І школярі, і дорослі часто відвідують домашній зоологічний парк, створений жителем селища Нижній Нагольчик Ворошиловградської области Василем Головком. На подвір'ї зоолога-аматора живуть родина мавп, бурий ведмідь, козуля, заєць, нутрія, хом'ячок, морські свинки і черепаха.

ЩЕ 13 ЕМІҐРАНТІВ зі Совєтського Союзу, які проживають у З'єднаних Стейтах Америки, дістали дозвіл совєтського уряду повернутися додому. Як повідомляє пресове аґентство ЮПІ, рішення вернутися в СССР обумовлено у всіх 13 еміґрантів не політичними причинами, а носталгією і нездатністю адаптуватися в З'єднаних Стейтах.

СІМ РОКІВ ТОМУ в амбасаді ЗСА в Теграні були захоплені американські дипломати. 13 з них були незабаром звільнені, а решта 52 пробули в ув'язненні 444 дні — до 21-го січня 1981 року, коли Роналд Реґен офіційно став президентом. Студенти і школярі Ірану провели демонстрацію, присвячену семирічній річниці захоплення американської амбасади, яка була названа „шпигунським гніздом". Викрикуючи „Смерть Америці!", демонстранти пройшли біля будинку колишньої амбасади. Іранська телевізія показала документальний фільм семирічної давности. Пресове агентство ЮПІ повідомило, що будинки американської амбасади використовуються тепер для підготови так званих „революційних охоронців".

ГОЛОС СЕРЦЯ ІЗ ЛЮРДСЬКОЇ АМБОНИ

Возлюблені мої Земляки України! Дорогі Браття і Сестри — Співбудівничі та добровільні, великодушні Парохіяни Українського Релігійно-Національного Центру в чудодійному, святому Люрді!

Вже повних чотири місяці часу моє серце до Вас не говорило, воно наче той біблійний, Многострадальний Йов переносило багато недуг, тяжких болів та упокорень. Однак завдяки Божому Милосердю та Вашим молитвам до Нашої Небесної Лікарки, Пренепорочної Діви Марії, моє серце знову відзискало силу промовити до Вас, Дорогі Сестри і Браття палким, полум'яним словом вдячности і любови. Моє серце вже від моїх юнацьких літ на рідних землях гартоване молитвою і працею, продовжує свій творчий змаг у молитві та праці і тут на далекій чужині. Воно мусить говорити терпеливо, прилюдно та переконливо до Ваших патріотичних сердець, мої дорогі Українці у широких світах по обидвох берегах океану. Моє серце виросло з найнижчих верств українського суспільства, знає дорогу до щирих, простеньких, шляхетних українських сердець, воно відчуває їх ритм і удар, з ними живе, їх любить і про них пам'ятає.

Дорогі мої Сестри і Браття Українці! Така вже моя доля, щоб я був збірщиком-жебраком, колись на рідних землях, на „Рідну Школу", „Просвіту" та другі Товариства, а тепер у Франції на ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ РЕЛІГІЙНО-НАЦІОНАЛЬНИЙ ЦЕНТР у чудодійному Люрді. Ось, чому я знову кличу із Люрдської Амбони, до всіх Вас, Возлюблені Земляки, що маєте щире, жертвенне, золоте серце, не пожаліймо своїх пожертв на нашу рідну Українську Церкву в честь Успення Пречистої Діви Марії, поможіть нам у сплаті за наш новозакуплений дім: гостинницю „Веселка України" у Люрді. Подумаймо про вдержання дому: „Вілля Святого Хреста", де живуть наші Сестри Служебниці, це ж наші апостолки молитви, щоденної молитви у чудодійній Ґроті, інформаторки у нашій каплиці, де є „ВІВТАР УКРАЇНИ", у Великій Базиліці св. Вервиці. Тисячліття Християнська Україна — післала нас в широкий світ; будьмо гідні її репрезентувати. „Вулиця України" у Люрді — це ж наша гордість і слава, між народами світу, а дорогоцінна мозаїка Матері Божої у парку, коло нашої церкви у Люрді, це запорука Божого Благословення для нашої Української страдальної Церкви та нашого Народу. „Хай голос мого серця злучиться в один ритм із тисячами, мільйонами українських щирих сердець, то буде великий океан великої любови, бо наше серце і наша душа спрагла чудес, добра, величі, краси і щастя, це є безсмертна Душа Християнської України".

З нагоди надходячих Свят бажаю Вам всім, що будете читати „ГОЛОС ІЗ ЛЮРДСЬКОЇ АМБОНИ": „Хай Мати Божа, княгиня Християнської Руси-України, Свята Козацька Покрова благословить Вас та всю Вашу Рідню — тут на чужині і там на рідних землях святими ласками із небесної скарбниці: щастям, здоров'ям, спокоєм душі й миром серця тут на цій долині сліз і колись у вічній батьківщині в небі, за Ваше палке, золоте, жертвенне українське серце!"

Ваші щедрі пожертви на викінчення Храму Пренепорочної Діви Марії, на вдержання — Віллі Святого Хреста, що являється неначе Манастир Сестер Служебниць, як рівнож на сплату та направу новозакупленого дому: „ВЕСЕЛКА УКРАЇНИ", просимо ласкаво присилати на слідуючі адреси:

L'Abbe PRYJMA WASYL, 27 rue Adolphe-Coll, boite Postale 3168
31027, Toulouse Cedex, c.c.p. 613-26A, Toulouse, France

SELFRELIANCE, Federal Credit Union, 2351 W. Chicago Avenue
Chicago Illinois 60622, U.S.A.
c/o Rev. Wasyl Pryjma
Account No. 20863

ST. MARY'S (Toronto) Credit Union Ltd.
278 Bathurst St., Toronto, Ont. Canada M5T 2S3
c/o Rev. Wasyl Pryjma

ПІСЛЯ ВІДНОСНО недовгого урядування (вісім місяців) прем'єр-міністер Франції Жак Шірак зумів перехопити політичну ініціятиву з рук президента-соціяліста Франсуа Міттерана і перенести її на форум консервативного уряду. Більше того, Шірак став тепер у Франції одним з передових авторитетів у справах внутрішньої, зовнішньої економічної і оборонної політики та боротьби з тероризмом. Міттеран був змушений обмежитися до репрезентативних функцій, що він і робить досі з досить великим успіхом. Наприклад, його недавні відвідини у Західній Німеччині були дуже успішними і піднесли престиж Франції на вищий рівень. Крім того завдяки йому між Францією і Німеччиною немає більше ворожости, а навпаки, панує атмосфера дружби.

Лювенці зустрілися знову

У суботу і неділю, 4-5-го жовтня ц. р., відбувся на Союзівці четвертий з черги з'їзд колишніх студентів Лювенського університету, Бельгія.

Чудове місце й прекрасна осіння погода не могли бути кращими для цієї зустрічі Гасло „Нема то як на Союзівці" повністю оправдалось, бо оселя УНСоюзу своїм чудовим розміщенням, незрівняним природним лісом-парком з могутніми деревами, романтичними доріжками та вигідними будиночками-віллями („Ворохта", „Ужгород", „Київ"), крім просторого головного будинку з кімнатами для гостей, такої ж їдальні, великого сальону, а при ньому вигідної гарної читальні, крамнички та бюра, що годі уявити собі, не побачивши цієї краси.

А що й казати про великий і менший басейни, що влітку притягають багато гостей, тенісові площі, де постійно тренуються й змагаються за першенство молодь й сеньйори, та прекрасну залю до забав і танців з великою терасою й фантастичним видом на навколишні гірки, що торкаються десь там далеко обрію.

Не можна не пишатися прекрасною церквою в модерному стилі за проєктом архітекта Радослава Жука та чудовим іконостасом мистця Якова Гніздовського. А чи ви знаєте, який гарний тут новозбудований дім у гуцульському стилі для сеньйорів? А під коронами пишних дерев-велетнів можна побачити погруддя Т. Шевченка у виконанні майстра світової слави Олександра Архипенка чи скульптуру Сергія Литвиненка або при вході до головного будинку чарівну „Морену" роботи нашої талановитої Слави Ґеруляк.

Як приємно знати, що люди, які завідують цією оселею, дбають, щоб її збагатити справжніми мистецькими скарбами. Я гадаю, що українці повинні підтримувати цю оселю, щоб вона могла далі розвиватись, бож кошти утримування такого маєтку величезні, а це є центр, де всі українці, без огляду на їхні релігійні чи політичні погляди й переконання, можуть зустрічатись й проводити чудово час на дозвіллі.

Отже, не дивно, що лювенці вже вчетверте вибрали Союзівку місцем своєї зустрічі, яка прибрала характеру майже родинного свята, бо більшість учасників останнього з'їзду не пропустила жодного попереднього, не зважаючи на те, що дехто з них прибув, долаючи великі віддалі: з Каліфорнії, Огайо Монтреалю, Оттави. Жаль, що цим разом не змогли прибути такі вірні учасники зустрічей, як д-р Олекса Біланюк, інж. Ігор Гайда, проф. Роман Трач та інші.

Не зважаючи на те, що кількість учасників цього з'їзду була дещо меншою, ніж на попередніх, почуття й настрій, що „ми знову побачились" були такими приємними, що прощаючись кожний підкреслював: наступний раз зустрінемось за рік, а не за два, бо стрілка годинника наближається щораз більше до дванадцятої й не знати, скільки нагод ще буде в майбутньому такі зустрічі відбувати.

Склалось так, що в цей час на Союзівці відбувалися також з'їзди лікарів, інженерів й спортового товариства Карпатського лещетарського клюбу, тому на бенкеті в суботу ввечорі їдальня була вщерть заповнена. Кожна група була приміщена разом, а лікарі були господарями бенкету, подбавши ще й про мистецьку програму. А гарна й симпатична „хазяйка" намагалась якомога всім догодити.

Увечорі відбулась на „Веселці" забава з танцями й гості бавились під звуки голосної, хоч дуже доброї оркестри (важко було переконати шефа оркестри, щоб трохи прикрутив голосники молоді люди, мабуть, недочувають більше, ніж старші) до пізньої ночі.

Крім товариської зустрічі, лювенці мали важливу справу до обговорення, а саме — запляноване на попередній зустрічі видання збірника про Лювенський осередок, що датується від 1929 року і з якого вишло біля 300 абсольвентів, здобувши дипломи з різних ділянок. Вони розійшлись з різні сторони світу й зайняли важливі позиції в своїх професіях. Цим разом прибув на з'їзд проф. Мирослав Лабунька, який згодився взяти справу в свої руки. Наради відбувались у суботу й неділю в затишному [illegible] віллі „Київ", на яких твердо вирішено зреалізувати видання згаданого збірника, поки ще не пізно.

В неділю прибув на наради проф. Євген Федоренко, якого було вибрано на попередніх нарадах редактором збірника. Він подав докладний звіт пророблений ним роботи. Сумним фактом був звіт фінансового сектора, що ним опікується Віталій Гречнів, який поінформував, що впродовж двох останніх років лише кілька лювенців зложили датки на фонд бюджету, без яких видання збірника не може бути здійснене. Цей звіт дещо зворушив присутніх, бо каса негайно збагатилась на кільканадцять со доларів. Треба надіятись, що ті, які не спромоглися досі переслати свій даток на цю важливу ціль, зроблять це обов'язково, бо інакше соромно буде, що за добро, яке було їм дане, вони нічим не віддячились. Факт, що кожний лювенець, який користувався довше чи коротше повною стипендією в час своїх студій в Лювені, накладає якийсь моральний обов'язок спричинитися матеріяльно тепер до уможливлення видання збірника про Лювенський Центр.

Мине ще 50 років і не буде кому навіть згадати, що такий Центр існував, і, як сказав проф. Лабунька, ще незаписане, то не було, як це неодноразово мало місце в нашому житті. Тому, лювенці, заклик до вас: „Виконайте гідно свій обов'язок супроти історії!"

Марія Логуш

Святкування...

(Закінчення зі стор. 2)

теоретичних висновків стараємося находити практичні потягнення для розв'язки того гордійського вузла, тим більше можуть виринати різні непорозуміння, кваси й обурення.

Схиляюся до думки, що тепер не час і не місце класти крапку над „і" в аспекті тієї преважливої і заразом особливо дуже складної проблематики. Треба надіятися, що в майбутніх умовинах української державности буде краща нагода й можливість розв'язки цілого комплексу тих наших церковних справ.

На порозі нашого Тисячоліття існує інша розв'язка. Треба звернутися до самих джерел християнізму — до апостольської доби, де не було ще понять різниці між християнським Орієнтом і Окцидентом, не було канонічного права з історично-еклезіологічними прецедентами ні багатьох пізніших виявів церковного й політичного життя, а існував універсальний дух євангелій та жертвенної праці в Господньому Винограднику, стимульованої вогнем першої любови прозелітизму та принципами христології. Основоположник християнізму, Христос, є спільним духовим добром у христоцентричній релігійній системі цілої християнської ойкумени без різниці конфесії й Він повинен стати духовно-універсальним осередком наших відчувань.

Таким чином християнський дух візьме верх над церковними різницями силою свого надземського універсалізму, а при цьому покажемо нашу національну єдність, необмежену конфесійними перегородами. Це реальна можливість відзначити спільно наше Тисячоліття, де специфічності, права чи навіть амбіції Церков знетралізуються на спільній базі духової атмосфери апостольської Церкви — в благословенній тіні духовно-величної постаті Божественного Христа — Царя.

ПРЕЗИДЕНТ ПІВДЕННО-АФРИКАНСЬКОЇ Республіки Пітер Бота поробив певні зміни у своєму кабінеті, особливо замінив осіб відповідальних за безпеку й інформацію. Люїз ле Грендж, міністер права і порядку, вийшов з кабінету Боти, який звільнив також заступника міністра для справ інформації Люїза Неля. Політичні спостерігачі не передбачають ніякої зміни політики уряду білої меншости в ПАР у зв'язку з цими змінами.

В СОРОКОВУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

о. крилошанина

ЮЛІЯНА ТАТОМИРА

буде відправлена

ПОМИНАЛЬНА БОГОСЛУЖБА з ПАНАХИДОЮ

в неділю, 16-го листопада 1986 р. о год. 10:30 ранку в церкві Свщм. Йосафата в Трентоні, Н. Дж.

Про молитви за душу Покійного просить:

РОДИНА



Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що 31-го жовтня 1986 р. відійшла у Вічність наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і БАБУНЯ

бл. п.

АННА ХИБОВСЬКА

уроджена БІЛЯВСЬКА

народжена 14-го лютого 1905 року, в Києві, Україна.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися 4-го листопада 1986 р. з української православної церкви св. Михаїла в Міннеаполісі, Мінн.

Горем прибиті:

чоловік — МИХАЙЛО ХИБОВСЬКИЙ
дочка — МАРІЯ ГРИНЕВИЧ з мужем ЮРІЄМ і дітьми
син — ЮРІЙ з дружиною і дітьми

•

Замість квітів на могилу, просимо складати пожертви на українську православну церкву св. Михаїла Міннеаполіс, Мінн.



Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що 23-го жовтня 1986 р. в Дітройті, Миш. відійшов у Вічність на 84-му році життя наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, БРАТ, СТРИЙКО і ВУЙКО

бл. п.

ІВАН КУШНІР

уроджений в с. Божиків, Зах. Україна

ПАНАХИДУ відслужено 24-го жовтня 1986 р. в похоронному заведенні Бугая.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 25-го жовтня 1986 р. в українській католицькій церкві Непорочного Зачаття. Тлінні останки Покійного зложено на цвинтар Mt Olivet в Гемтрамку, Миш.

Горем прибиті:

дружина — ТЕКЛЯ
сестра — МАРІЯ ГАЛАЙДІДА з синами — АНДРІЄМ з дружиною ЮЛЕЮ, МИРОСЛАВОМ з дружиною ГАЛИНОЮ і дітьми
братова — ЕМІЛІЯ КУШНІР
Ближча і дальша Родина в Америці, Канаді і Україні

М. Грушевський і київська наукова традиція

Одинадцятого жовтня ц. р. у великій залі Української Вільної Академії Наук відбулася доповідь проф. Любомира Винара про Михайла Грушевського і київську наукову традицію у серії викладів „Профілі видатних представників української академічної традиції у Києві".

Проф. Юрій Шевельов, ініціятор даного циклю викладів, представив д-ра Любомира Винара, як теперішнього найвидатнішого дослідника життя і діяльности М. Грушевського, який не потребує спеціяльного впровадження—його наукова праця є відома. Доповідач заявив, що ця доповідь збігається із відзначенням 120-ліття народження М. Грушевського в 1986 році, найвидатнішого українського історика, науково-організаційного діяча і батька українського національно-державного відродження в 1917-18 роках, в яких він очолював Центральну Раду.

Д-р Винар зазначив, що він обмежується лише до накреслення головних аспектів його теми, з наголошенням поглядів Грушевського на розвиток наукового життя в столиці України і його власний вклад в розбудову київської наукової традиції. Він сказав, що цю тему можна розглядати в трьох головних аспектах: 1) Вклад М. Грушевського в розбудову наукового життя у Києві в різні періоди його київської діяльности; 2) наукова творчість Грушевського, присвячена Києву, або києвознавча творчість історика; 3) насвітлення і аналіза історика київської наукової традиції, зокрема його інтерпретація ролі Києва в історичному розвитку українського культурно-наукового процесу.

Д-р Винар підкреслив, що він зокрема зупиниться над цією третьою темою, а також коротко обговорить наукову діяльність історика в Києві в 1920-их роках. Ядерну і ясну інтерпретацію Грушевським київського наукового життя і традиції знаходимо в його основних творах (наприклад, „Історія України-Руси", „Історія української літератури"), а також в його двох працях „Порайонне історичне дослідження України і обслідування київського вузла" (1926) і „Три Академії" (1930), які появилися в наукових збірниках, присвячених Києву за редакцією М. Грушевського.

Початок київської наукової традиції виводить Грушевський від князя Ярослава, який фундував нову київську катедру Св. Софії в 1030 роках, оснував в Києві бібліотеку і перший науково-культурний осередок, що його називає історик „Академією Ярослава", яку порівнює, у деяких аспектах, до діяльности „Академії Карла Великого"—отже початок цієї традиції слід шукати в українській середньовічній історії. При цій нагоді Л. Винар підкреслив справу історичної термінології Східньої Европи. На його думку, впровадження Грушевським терміну „Україна-Русь", або „українська середньовічна історія" заслуговує на загальне вживання українськими і неукраїнськими істориками Східньої Европи. Подібна справа мається з середньовічною історією Франції, Німеччини, Еспанії й інших країн—історики уживають теперішню назву даного народу в контексті його історичного розвитку, що охоплює усі історичні періоди його життя. Вже давно треба упорядкувати справи історичної термінології, яка є основною в історичних дослідах України.

Наукові традиції київського українського середньовіччя, на думку Грушевського, знайшли своє продовження у відновленому київському академічному осередку XVII ст. і його першого організатора печерського ігумена Єлисея Плетенецького. Тут рівночасно наголошується роля братських шкіл в Галичині і Києві, які були передвісниками створення київської академії, або, як тоді називали Київського „Атенею"—ця друга українська академія мала великий вплив на культурне життя України. Дальше київська наукова традиція продовжується в наукових товариствах і в Київському університеті XIX стол. без огляду на російську цензуру і переслідування російською владою українських вчених

Безпосереднім передвісником Української Академії Наук в 1918 році, уважає Грушевський Українське Наукове Товариство в Києві, яке він очолював в 1907 і пізніших роках. Рівночасно Грушевський наголошував ролю НТШ в розбудові українського життя, яке за його головування стало „некоронованою академією". У 1918 році формально постала Українська Академія Наук, яка фактично завдячує свою організацію діяльності Українського Наукового Товариства. Як бачимо, М. Грушевський наголошував тяглість українського історично-культурного процесу, який становив інтегральну частину його схеми історії України.

Доповідач також поділився з присутніми висліданими своїх досліджень діяльности Грушевського в Києві в 1920-их роках, а також коротко насвітлив причини повернення Грушевського в Україну для продовження наукової діяльности, а зокрема про ролю його історичної школи. Проф. Винар готує обширнішу працю про М. Грушевського і Українське Наукове Товариство в Києві, а також про його центральну ролю в продовженні київської наукової традиції в 1920-их роках.

Під кінець доповіді д-р Винар ствердив занедбання ділянки грушевськознавства українськими центральними науковими установами. Він зокрема висловив побажання, щоб якнайшвидше появився англомовний переклад „Історії України-Руси" М. Грушевського, який зобов'язалося видати НТШ в Америці (перші три томи). Якщо НТШ не може зреалізувати цей проєкт, то ді інші наукові установи, а зокрема Наукова Рада при СКВУ займеться цією невідкладною справою, яка є винятково важлива під час відзначення 1000-ліття офіційного впровадження християнства в Україну. Йдеться про наукову основу українознавства і про клясичну і найважливішу працю М. Грушевського, яка вже давно повинна бути доступною англомовним дослідникам Східньої Европи.

Після доповіді розгорнулася жвава дискусія, яка заторкувала різні питання діяльности М. Грушевського. Віримо, що розбудова українознавчої дисципліни „Грушевськознавства", завдяки наполегливій праці д-ра Л. Винара, вже стала на твердий грунт. Як відомо, доповідач є редактором серійного видання „Грушевськіяна" і тепер плянує перевидати збірку наукових праць М. Грушевського з 1920-их років, а також його наукові дослідження з доби НТШ до 1913 року, за винятком книжкових публікацій.

Олександр Домбровський

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР Ізраїля Іцак Шамір заявив кореспондентам, що його країна „мала причину" для промовчування зникнення атомового техніка Мордешая Вануну, який, як відомо, продав пізніше таємниці про ізраїльський атомовий арсенал для британської газети. Шамір не бажав також відповідати на питання кореспондентів чи правдою є, що ізраїльська розвідка Моссад силою доставила Вануну до Ізраїля і тим самим порушила британські закони територіяльної недоторканости. М. Вануну свого часу заявляв, що Ізраїль має в запасі біля 100 атомових бомб й іншу нуклеарну зброю. Він тільки не сказав, чи вся ця зброя була випродукована в Ізраїлі, чи частина її підсталась „на чорно" із ЗСА, — кажуть політичні спостерігачі.

Д-р Я. Падох...

(Закінчення зі стор. 1)

дик, прославляв жертводавців, які відгукнулися на заклик у зв'язку із 110-літнім ювілеєм Товариства. Дякував всім членам Президії й Управи та взагалі всім, що помагали вести працю, яка насправді була виконуванням історичної місії, що її має ця найстарша наукова установа.

Науковий секретар проф. Л. Рудницький склав чотиристорінковий машинописний звіт, в якому головний натиск клав на видавничу діяльність Т-ва. Признав труднощі з видаванням „Записок" НТШ, як теж придбанням високовартісних наукових творів і труднощі технічно-видавничого характеру. Фінансовий секретар мгр В. Рак склав звіт на 15 машинописних сторінках, за час від 24-го травня 1980 року до 25-го жовтня 1986 року, за кожний рік і сумаричний за ввесь той час. Ствердив, що фінансовий стан Т-ва дуже корисний завдяки продажеві старого дому за високу суму 365,000 дол., що дозволило купити новий дім за 486,000 дол. У своїх загальних висновках мгр В. Рак заявив: „Фінансовий стан НТША на день Загальних зборів є одним з найкращих днів в історії НТШ. Стан інвестицій і власних фондів виказалений є доказом обережного ощадного і вмілого господарювання". Після того звітували голови секцій і голови осередків НТША.

Проф. Б. Романенчук склав звіт Верифікаційної комісії, пропонуючи прийняти без змін протокол XI Загальних зборів, що збори одноголосно схвалили. За Контрольну комісію звітував її голова І. Кедрин-Рудницький, який подав до відома, що опинився в дуже незручній ситуації, бо у звітовому часі помер один член комісії, д-р Володимир Савчак, проф. Дмитро Штогрин мусів поїхати до Вінніпеґу і виправдав свою неприявність, а два інші члени комісії, адв. Роман Гуглевич, і заступник д-р Петро Гой, опинилися у шпиталі, так, що він мусів сам переводити контролю і дати свої заваги. Це завдання облегшив факт, що фінансовим секретарем був мгр В.Рак, який є високої кляси фахівцем і склав вичерпний звіт. Голова Контрольної комісії поручав наступним керівним органам, щоб не перетягати статутом визначеного терміну каденції і виправдував тепе рішнє спізнення вийнятковими обставинами, дораджував чітко розмежувати господарські справи від наукових. Ствердив, що найбільше праці, часу і енергії для добра Т-ва вклав голова д-р Я. Падох. Зголосив внесок на уділення абсолюторії уступаючим керівним органам з висловленням окремого признання і подяки голові д-рові Я. Падохові та фінансовому секретареві мгрові В. Ракові.

У дискусії над звітами забирали голос: Володимир Трембіцький, В. Маркусь, Євген Федоренко, Іван Заяць, С. Ворох, М. Семчишин, В. Петришин і Олександер Домбровський. Між іншими справами, висловлено потребу ствердження, хто і як з українського наукового світу причинилися до зросту загально-американської культури. Заторкнено книжку проф. Григорія Грабовича про Тараса Шевченка, на що дискутант дістав відповідь, що той твір появився поза видавництвом НТШ і її можуть позитивно чи неґативно рецензувати окремі особи, а Т-во не може заявлятися щодо кожного будь-де виданого твору.

Заторкнено теж справу англомовного видання „Історії України-Руси" Михайла Грушевського. Голова Контрольної комісії пригадав, що в цій справі появилося обширне „Вияснення" у „Свободі" з 28-го червня 1985 року. Голова Контрольної комісії, який був теж головою окремої комісії для перевірки цієї справи, подав до відома, що дотепер видано на переклади перших чотирьох томів 34,012.07 дол. Зібрано на те видання 49,000 дол. Президія й Управа зв'язані постановою Президії з 8-го червня 1977 року видати три перші томи „Історії" М. Грушевського, доведені до 1340 року. Однак канцелярія НТША отримала дотепер взагалі тільки переклад першого тому „Історії" М. Грушевського. Поминаючи анахронічність змісту того тому, присвяченого археології, той переклад переслано для оцінки фахівцеві-мовознавцеві Колюмбійського університету й отримано відповідь, що видання того тому в [illegible] перекладі було б великою шкодою для НТША і української науки. Всі переклади перекладачі, видатні українські громадяни, переслали покійному сенаторові Павлові Юзикові, як головному редакторові. Крім першого тому, НТША ніяких дальших томів не отримало.

Над цією справою вив'язалася дискусія, яка закінчилася прийняттям такої резолюції: „Загальні збори уповноважують новообрану Управу стриматись з англомовним виданням „Історії України-Руси", М. Грушевського з уваги на незадовільний переклад і надмірно високі кошти друку. Однак з уваги на велику потребу мати англійською мовою історію України ві її початку включно з сучасною добою, Загальні збори доручають Управі вжити всіх заходів для появи такого твору".

В імені Статутової комісії д-р Ю. Старосольський запропонував, щоб не переводити тепер змін статуту, який в цілості добрий, а тільки уповажнити Номінаційну комісію не брати до уваги тих точок статуту, які звужують свободу вибору нових органів, зокрема щодо числа членів нових керівних органів та права активного і пасивного голосу звичайних членів. Внесок прийнято. Схвалено одноголосно абсолюторію уступаючим керівним органам і передано новій Управі схвалення нового бюджету. Проф. В. Маркусь відчитав резолюції, які прийнято у принципі та передано для остаточної стилізації проф. В. Маркусеві і Президії.

На внесення голови Номінаційної комісії д-ра Р. Осінчука переобрано на голову НТША д-ра Я. Падоха через аклямацію.

Д-р Я. Падох від довшого часу зрікався дальшої кандидатури. Він дав себе переконати аргументом, що треба закінчити деякі задавнені чи розпочаті праці, а тоді можна буде думати про іншу кандидатуру.

Опісля прийнято одноголосно перечитаний головою запропонований список Президії і Управи в такому складі: голова — Ярослав Падох, екзекутивний заступник голови — Василь Ленцик, заступник голови й науковий секретар — Леонід Рудницький, скарбник — Іван Серант, голова координаційної комісії секцій — Олекса Біланюк, для зовнішніх зв'язків — Степан Горак, для Енциклопедії Українознавства — Василь Маркусь, для видавничих справ — Григор Лужницький, для справ преси — Іван Кедрин-Рудницький, директор бібліотеки й архівів — Василь Лев; секретарі Василь Калинович і Анна Процик; члени Управи: Роман Андрушків, Роман Борковський, Степан Ворох, Оксана Драй-Хмара Ашер, Іван Головінський, Тарас Гунчак, Петро Гой, Іван Заяць, Мирослава Знаєнко, Альберт Кіпа, Ольга Кузьмович, Лариса Онишкевич, Наталія Пазуняк, Ярослав Пастушенко, Володимир Рак, Богдан Романенчук, Любомир Романків, Мирослав Семчишин, Володимир Стойко, Володимир Трембіцький, Євген Федоренко, Мирослав Чаповський, Вінкентій Шандор, Богдан Ясінський; директори секцій з правами членів Управи: Василь Маркусь — Історично-філософічна секція, Василь Лев — Філологічна секція, Володимир Петришин — Математично-фізична секція, Роман Осінчук — Хемічно-біологічно-медична секція, Петро Стерчо — Суспільно-економічна секція. Контрольна комісія: Дмитро Штогрин, голова, Роман Гуглевич, Мирослав Лабунька, Володимир Баранецький, Володимир Бандера. Делегати до Головної Ради НТШ: Юрій Старосольський, о. Мелетій Войнар, Теодор Залуцький.

На закінчення зборів голова д-р Я. Падох подякував за вибір і всім учасникам зборів за переведені наради та обіцяв докласти старань, щоб викінчити розпочаті праці й заплянувати нові проєкти. Голова Загальних зборів проф. В. Ленцик закрив збори о год. 7-ій вечора.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 16-го ЛИСТОПАДА 1986 Р.

Парма, Огайо. Місячні збори Т-ва ім. І. Франка 334-ий Відд., о год. 12:30 по пол. в домі фінансового секретаря при 3324 Торрінґтон вул. в Пармі, Огайо. Проситься членів прибути і вирівняти залеглі вкладки. — Б. Задорецький, рек. секр.